

Second life

Probudilo jej hlasité zapískání. Sotva otevřel oči, pocítil někde v místech za nimi tupou bolest, která ho donutila je zase zavřít. Pronikavý zvuk se ozval znovu, nyní už naléhavěji. Přinutil se otevřít víčka i přes zvyšující se bolest v hlavě a chvíli tupě zíral do okna, kterým dovnitř pronikaly paprsky ranního slunce a bojoval s pokušením se otočit na bok a pokračovat ve spánku. Třetí zapískání ho probralo definitivně a on jen tiše zaklel. Se sténáním vylezl z postele a došoural se k oknu, mžouraje přitom jako slepé kotě. Sotva trochu přivykl slunečnímu svitu, rozhlédl se po zdroji toho pískotu. Venku pod oknem stál Diego.

„Hej, chlape, ty máš ale spaní! Trochu jsme to včera přehnali, co?“, zahalekal vesele jeho přítel a mávnutím ruky naznačil, aby vyšel ven. Cestou na sebe hodil lehkou koženou zbroj a přitom se snažil vzpomenout si, o čem to vlastně Diego mluvil. Vyšel ze dveří a dlouze zívnuv, čímž si připomněl úpornou bolest v hlavě. Měl pocit, jako by mu v ní tancovala tlupa goblinů. Diego se na něj dlouze podíval a usmál se. „Ty teda vypadáš, vedle tebe bych se nechtěl ráno probouzet“ Jindy by mu dokázal peprně odpovědět, teď ovšem nebyl právě ve formě a tak jen ucedil zaklení skrze zuby a podal příteli ruku. Vyšli do rušné ulice a zamířili ke Coragonovi, kde si objednal jednoho vyprošťováka. Upíjel studené pivo a s uspokojením postřehnuv, jak goblini v jeho hlavě ustávají v divokém křepčení. Diego ho mlčky, zkoumavě pozoroval. „Včera jsi vedl zvláštní řeči, příteli. Trochu to vypadalo, jako bys to přehnal tmavýma houbama, ale znám tě už dlouho a vím, že se tomuhle svinstvu vyhýbáš. Co se s tebou děje?“

Pohlédl na Diega a viděl v jeho tváři starost. Snažil se rovpomenout na včerejší večer a přitom mu goblini v hlavě znovu ožili. Upil doušek piva a slíznul pěnu ze rtů. „O čem jsem mluvil?“

„Já nevím, nemělo to moc smysl, vykřikoval jsi něco o tom, že už tě nebaví život a pak ještě něco o nějaké ženské, jak tě podvedla. Nemám tušení, o čem jsi to blábolil, člověče, ale jestli ses zapletl s některou z Bromových děvek, tak by sis měl dát pozor. Víš přece, o jaký další kšefty v tom bordelu jde a jestli se lord Hagen něco doslechne, tak Innos s tebou.“ Diego pokrčil rameny a objednal si druhé pivo.

Nevpomínal si, že by v poslední době byť jen prošel kolem Bromova podniku. Když už, tak by zašel k tý čarodějnici Sagittě, ta alespoň prodává levnější a čistší materiál. A na děvky teď stejně neměl prachy. Ale zároveň mu někde hluboko v mysli vytanula nejasná vzpomínka, něco jako ozvěna snu, která doznívá hned po probuzení. Zvláštní pípavý zvuk a jméno. Richard...

Stáli kolem jeho postele a pozorovali, jak se jeho hrud' zvedá pod tlakem vzduchu vhaněného přístroji. Kapačky po straně mu do žil pumpovaly fyziologický roztok s výživou, na monitoru u jeho hlavy probleskovaly sinusoidy jeho srdečního tepu. Hlavní lékař se obrátil k ostatním a řekl: „Tohle je náš nový případ, dosti zvláštní, musím přiznat. Mladý muž, 24 let, nalezen svou přítelkyní v katatonickém stavu. Fyziologicky zcela zdrav, vyšetření neukázala poškození mozku, rodina neuvedla žádné příznaky indikující duševní poruchu. Srdeční tep zatím pravidlený, dýchání v posledních hodinách kolabovalo a museli jsme nasadit přístroje.“ Lékař se naklonil blíže k posteli. „Všimněte si prosím vysoké aktivity očních bulv, podobně jako u REM spánkové fáze.“ Ostatní lékaři i sestry pokývali hlavami. Hlavní lékař se podíval do pacientovy karty a napsal si nějakou poznámku. Pak se všichni odebrali z pokoje ven ...

Vyšli ven z města. Diego si vykračoval zlehka a ještě si pohvizdoval, luk na zádech se mu pohupoval v rytmu chůze. Kradmo jej pozoroval a záviděl mu lehkost bytí, s jakou překonával každodenní strasti života v téhle Innosem zapomenuté krajině.

Zamířili k průsmyku. Oba podvědomě nahnátli jilec meče, ale zdálo se, že divá zvěř dnes odtáhla do temnějších koutů přírody. A poslední ork tu byl spatřen někdy hodně dávno, ani v Hornickém údolí už dlouho nebyl vyhlášen poplach. Klid, ze kterého byli všichni trochu nervózní. Některým dokonce chyběl ten pocit permanentního ohrožení, kdy bylo třeba být neustále ve střehu, když vyšel ven, z bezpečí městských hradeb. I Diego byl poslední dobou trochu popudlivý,

jednoduše proto, že neměl co na práci. Byl to ten typ chlapíka, co potřebuje vzrušení z boje. Lov vlků a skřetích psů pro něj představoval podřadnou činnost. Ani stínová šelma nebyla žádnou skutečnou výzvou a navíc jich nacházeli stále méně, nemluvě o trolech. Poslední vzrušení zažili před týdnem, kdy je přepadla nezvykle početná tlupa goblínních kostlivců, Diegovi došly šípy a nakonec z té šlamastyky vyvázli jen díky tomu, že měl u sebe svitek ohnivě bouře. Přesto si z té bitky pár šrámů odnesli. Letmo pohlédl na své levé předloktí, na kterém mu pomalu bledla vzpomínka na ránu kyjem uštědřenou rozvášněným skrčkem.

Ale dnes byl klid, jen v dálce povykovalo pár mrchožroutů. Prošli průsmykem. V dálce je vítala silueta hradu, dominanta Hornického údolí. Obloha se zatáhla a na hlavy obou postav dopadly první kapky deště. Ten zvuk mu něco připomněl, něco ohledně toho, nač se jej Diego ráno ptal. Šum drobných kapek dopadajících na zem se v něm náhle probudil neuvěřitelný smutek, ale takový, až se málem zajíknul. Bylo v tom zoufalství, samota, sebelítost. Směs lásky a nenávisti. Šíravý stesk, který jako bolest obejmul kolem hrudi. Vůbec nechápal, co se to s ním děje. Byl jako paralyzovaný a chvíli se skutečně nemohl ani hnout, jen tak stál v tom dešti a zíral před sebe. Byl to jen okamžik, ale i ten se mu zdál neuvěřitelně dlouhý a neskutečně snový. V tu chvíli to nebyl on. A pak to najednou přešlo, jako když se člověk probudí z noční můry a její stíny zažene raní paprsky slunce. Diego byl asi deset metrů před ním, zrychlil krok a modlil se, aby si jeho přítel nevšimnul, jak se chvěje ...

Stála u okna a pozorovala starší ženu, jak svírá Richardovu ruku. Její ústa se neslyšně pohybovala, jako by odříkávala modlitbu. Dokázala se vcítit do myšlenek matky, strachující se o život svého dítěte, ale ona sama cítila jen vinu. Ne lítost či soucit, jen výčitky svědomí. Jistě, kdysi Richarda milovala, byla to její první velká láska. Vzpomínala na první setkání před zhruba rokem, kdy se jí okamžitě zalíbily jeho zasněné oči. Celý tak trochu působil jako by byl duší částečně v jiném světě, tolik se tím lišil od jejích předchozích kluků, většinou sebevědomých a zároveň jednoduchých, nekomplikovaných povah, kterým šlo o i jiné věci než s ní diskutovat o jejích pocitech. Richard byl vnímavý k jejím potřebám jako nikdo jiný předtím a to ji plně uspokojovalo. Dokonce si po zhruba měsíci chození dokázala představit, že spolu budou bydlet, což vzápětí celkem rychle zrealizovali. A první chvíle jejich soužití byly nádherné. Jenže ... asi po půl roce jí ta harmonie začala trochu lézt na nervy. Stejně tak i Richardova neustálá pozornost, láska a něha, kterou ji neustále zahrnoval. Měla pocit, že se dusí a začala být trochu nevrlá. Vzpomínala na ten jeho pohled, když ho zcela bezdůvodně poslala do háje po krátkém sporu o to, co ten večer budou dělat. Jeho romantickou představu rozmetala několika ostrými slovy a pak se jen dívala, jak sklesle odchází do svého pokoje, kterému říkal „trucovna“ (zvláštní, trucovat ho nikdy nespátřila) a tam hrál ty svoje stupidní hry na počítači. Bylo jí ho líto, ale zároveň tušila, že ho příště snad uhodí, jestli se na ni podívá tím ublíženým pohledem zraněné laně. To, co jí na počátku vztahu tolik imponovalo, jí nyní lezlo neskutečně na nervy. Nechtěla být zlá a nechtěla mu ublížit a rozhodně neplánovala, že se znovu setká se svým bývalým. Jenže, stalo se a Richard se to dozvěděl ...

Seděli s Diegem u kamenného kruhu a mlčky žvýkali opečené maso, prokládajíce to sýrem a pivem. Kolem bylo ticho. Měl možnost věnovat se vlastním myšlenkám, něčemu, co se mu v jeho hlavě, hluboko v paměti, převalovalo jako bludný balvan. Richard. To jméno mu znělo povědomě, ale nedokázal si k němu přiřadit žádnou tvář. Nikdo se tak v jeho okolí nejmenoval.

„Myslíš na včerejší noc?“, vyrušil ho Diego. „Jestli si o tom chceš promluvit ...“. Polkl sousto a zeptal se: „Neříkal jsem náhodou ještě něco jiného? Já nevím, třeba jméno té ženský ...“. Diego se zadíval na protější kopec a pohazoval si v ruce kamínkem. „Možná jo, ale nevím, taky jsem už měl dost. A tobě ani nebylo moc rozumět“. Odhodil kamínek do nedalekého křoví. „Ale měl jsi v tu chvíli dost divnej pohled, jako bys to ani nebyl ty. Jako bych tam seděl s nějakým úplně cizím chlapem, člověče, až mi z toho běhá mráz po zádech, když si to vybavím.“ Diego vytáhnul z toulce šíp, prsty zkontroloval hrot a s uspokojením jej vrátil zpět. Znal svého přítele dost dlouho na to, aby věděl, že tohle zkoumání šípů je jen nevědomé zastírání nervozity. Měl pocit, že mu neřekl všechno, ale nechťel to teď z kamaráda tahat. Zvlášť v okamžiku, kdy se z křoví, kam Diego

odhodil kamínek, ozvalo zašustění. Oba vyskočili, ale přesto nebyli dost rychlí, aby stačili tasit zbraně. Dračí chňapavec byl mnohem rychlejší a hlavně velmi, ale opravdu velmi vyhládlý. Potom už slyšel jenom Diegův křik a na svém krku horký dech krvelačné šelmy. A jakoby v dálce ženský hlas, který ho volal: „Richarde!“ ...

Otevřel oči a uviděl dvě ženy, jedna, starší, seděla u jeho postele. Druhá, mladší - a jak usoudil, docela pěkná, stála u okna. Když si všimla, že se na ni dívá, přikročila váhavě blíž, ruku si držela na ústech, jako by chtěla potlačit výkřik. Starší žena vyskočila a podívala se mu zblízka do očí. „Richarde, ty ses probral!“ Pohlédla na dívku, která si očividně nebyla jistá tím, jestli má jít k němu blíž, nebo se vrátit k oknu. „Dojdi pro někoho, rychle, co tu tak stojíš!“ Dívka odběhla a on se díval, jak se za ní zavírají dveře. Někdo mu svíral ruku tak, až to bolelo. Aha, to bude ta starší žena. Proč ho hladí po tváři a líbá ho ... raději by, kdyby ta dívka ... kde to vlastně je? A kde je Diego? Vzpomněl si, jak šli na lov a ... sakra ... co se to tu děje ...

Dveře se znovu prudce otevřely a někdo vběhnul dovnitř, ale on už nikoho neviděl, znovu se propadl do tmy a nicoty, na tváři mu zůstal jen náznak lehkého úžasu ...

„Tak to bylo jen o fous, chlape!“ Uslyšel Diegův smích a otevřel oči. Vedle něj ležel dračí chňapavec se šípem přímo v oku a druhým těsně nad. Odvalil se od mrtvolý zvířete a neohrabaně se zvedl na nohy. Kouknul na Diega, který se pořád smál, ale v očích mu viděl úlek. „Co se stalo?“ Diego stále držel luk a rozhlížel se po okolí. „Myslím, že jsem nám právě zachránil kejhák, kamaráde“. Konečně si luk nasadil na záda a podíval se na oblohu. „Měli bychom jít, stmívá se“.

Jakmile Diego sebral trofeje ze zvířete, které i po smrti vypadalo děsivě, vyšli směrem k hradu. Bylo dost pozdě na to, aby se vrátili do města, jenom než by došli k průsmyku, byla by už tma, ve které číhalo nebezpečí skutečně za každým keřem. I Diego, který se někdy zdál být až pošetile statečným, měl tolik rozumu, aby věděl, že za tmy je prostě lepší zůstat uvnitř. Domu, jeskyně, to je jedno, prostě uvnitř. Tímto pravidlem se tu v Hornickém údolí řídili všichni.

Cestou mu Diego krátce pověděl, co se stalo. „Prostě najednou ta potvora vyskočila z toho proklatého křoví a šla po tobě, člověče, a tys tam stál a ani se nehnul, tak jsem popadl šíp a snažil se netrefit tvou hlavu, kterou měl ten hajz v úmyslu sežrat. Máme kliku, že jsem fakt dobrý střelec, jinak bychom oba čuchali k Beliarovu zadku. A další klika byla, že byl sám, víš, jak tyhle potvory rády lověj ve smečce.“ Došli k hradu, brána ještě byla otevřená. Sluneční paprsky zabarvovaly věže do červena a z dálky, až odněkud ze skal se ozval řev trola. „Zítřka si užijem srandu“, ohlédl se Diego za tím zvukem. „Ale teď se jdeme napít, a ne že to zas přeženeš, jako posledně. „

Diego vešel do krčmy, ale on ještě zůstal venku a kochal se nastávajícím večerem. Život hned chutnal jinak, když ti ho právě někdo zachránil. Opřel se o kamenou zeď a zavřel na chvíli oči. V tu chvíli se mu zničeho nic vybavilo to jméno. Jméno té dívky ...

Obě ženy stály před pokojem a objímaly se. Starší žena usedavě štkala. Před nimi stál trochu rozpačitě lékař, který nevěděl, jak je utěšit. Sám byl překvapený, jak události nabraly rychlý spád. Pacient se na chvíli probral a vzápětí jim přes veškeré úsilí a pokusy o resuscitaci zemřel. A neuměl jeho matce a přítelkyni vysvětlit, proč vlastně. Nervózně si odkašlal a poodešel, aby je nechal o samotě v jejich zármutku.

„Je mi to líto“, zašeptala ta mladší a podala matce svého, teď už definitivně bývalého přítele papírový kapesník. A skutečně jí to líto bylo. Takhle to nechtěla. Takhle ne ... Starší žena si sedla na židli a v ruce žmoulala kapesníček. Podívala se na Richardovu přítelkyni, skrze slzy ji viděla rozmazaně. Věděla, že za synovu smrt přímo nemůže a možná by jí to měla říct do očí, ve kterých tu vinu viděla. Vzpomněla si, jak jí syn přivedl ukázat svou novou přítelkyni. „Mami, tohle je Tereza, chodíme teď spolu“. A jak po necelých dvou měsících přišel znovu, že spolu chtějí bydlet. Byla ráda, že si Richard se svou složitou povahou a přecitlivělostí našel někoho, s kým byl šťastný. Ještě nikdy ho neviděla tak spokojeného a klidného ... a šťastného ... Ty děvčata předtím – žádná s ním dlouho nevydržela a Richard to pokaždé chápal jako osudovou ránu, ze které se dlouho vzpamatoval. Netušila tehdy, co se s ním stane, jestli mu tato zlomí srdce. Když se jí minulý

měsíc svěřil, že to mezi ním a Zuzanou nějak neklape, dostala strach. Znala ho dobře, bylo to její jediné dítě, vychovávané bez otce, odmalička si všechno bral příliš k srdci. Viděla jeho rostoucí smutek v očích, jeho beznaděj. Ten ztracený pohled. Jako by chtěl někam utéct. A nakonec utekl. Tušila to, nad čím si jeho lékař marně lámal hlavu. Prostě si zvolil únik. Jenom nevěděla kam. A doufala, že mu tam je lépe. Z celého srdce v to chtěla věřit. Podívala se znovu na Terezu. Ne, neřekne jí to ...

... jméno té dívky, se kterou strávil noc před týdnem. V tu chvíli z něj spadla veškerá tíha, kterou od rána cítil. Tereza. Ta holka se mu skutečně líbila, ale hned druhý den ráno ho poslala do háje, že prý je vdaná a nebude si kvůli jedné noci plné vášně kazit život. ... zamrzelo ho to, ale chápal ji, a hlavně teď pochyboval, že by jej to až tak moc vzalo, jak popisoval Diego. No ... byl opilý ... to se z něj stává trochu citlivka ... Tereza ... jak na to jméno mohl zapomenout! Ale co, je tolik jiných, možná ještě pěknějších dívek. A on je mladý a chce si užívat života, který mu dnes dal druhou šanci.

Pousmál se jakoby na pozdrav poslednímu paprsku toho perného dne a otevřel dveře krčmy. Nechtěl už Diega, svého nejlepšího přítele, nechat čekat.